

Arrest

nr. 137 927 van 4 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juli 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod voor een duur van drie jaar: “betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 10/12/2013 en betekend op 13/12/2013.”

Voorts houdt de verzoekende partij voor dat de beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de reden waarom de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar gekregen heeft, het gevolg is van het feit dat “betrokkene sedert haar eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter dd. 12/11/2009, vervolgens nog 3 afzonderlijke aanvragen (dd. 22/02/2011, 03/09/2011 en 24/01/2013) in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. Betrokkene heeft voor het eerst asiel aangevraagd dd. 09/02/2012 en deze werd negatief afgesloten. Betrokkene heeft binnen de gestelde termijn geen stappen ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene heeft zich sindsdien in illegaal verblijf genesteld en vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar geen rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij.

Zoals reeds werd vastgesteld geeft de bestreden beslissing duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond en geeft de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Met het loutere betoog dat er geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden, waarvan de gemachtigde op de hoogte was of moest zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont zij geen schending van voornoemd artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet aan.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog, maar nalaat een in concreto omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Hiermee wordt geen schending aangetoond van één van voornoemde beginselen. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 1 december 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 13 januari 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 november 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP is het niet eens dat haar aangevoerde middelen als ongegrond in de beschikking beschreven worden. Bij het nemen van een inreisverbod moet de Belgische Staat rekening houden met de concrete situatie van VzP. Als men niet over de nodige informatie beschikt, rust er een informatieplicht op de Belgische Staat. Zij heeft deze niet uitgevoerd waardoor er een schending is van het proportionaliteitsbeginsel want er is geen afweging gebeurd tussen de belangen.”

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 1 december 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 17 november 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6 Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET